

Ked' si s labut'ami zdieľala smäd



Nežnosť melanchólie

Tak ako malátne bezvetrie

vysilene čaká.

Na otvorenie zahmlených okien.

Aj ja som našiel hranicu.

Medzi už-ránom

a ešte-nocou.

Voľne pohodenú

v neurčitosti.

Roznežnenej melanchólie.

Aby sme priebežne zabudli.

Že žije každý sám.

V svojom svete.



Radšej zatajujem moje myšlienky.

Aby si ma nemusela.

Aj proti Tvojej vôli.

Naveky ľúbit'.



Do mojej duše nahliadni

Keď budeš opäť sama.

Prosím, vyslov. Zakázané tušenie.

Prikryté je tichom. Blízko miesta.

Kde Ťa čakám.

Ustlaného v šepolení.

Mnohovravných stromov.

Keď budeš opäť sama.

Hľadať novú cestu domov.

Zahal vášeň.

Pricitlivých zmyslov.

Už sa neboj.

Len v duchu.

Do mojej duše nahliadni.



Kto ku komu patrí

Niekde vo vnútri.

V prasknutom tichu.

Myšlienku mi ukradli.

Že len krása, ktorá nepozná pýchu.

Sa na hladine zrkadlí.

Do prúdov dvoch.

Tak blízkych. Sebestačných slov.

Keď pod nimi vzniknú hviezdy.

A nikto si ich nevšimol.

Len tie hviezdy márne taja.

Kto ku komu patrí.

Odpoveď nájde každý sám.

V poslednej myšlienke.

Chvíľu pred tým.

Ako zaspí.



Elektrické slzy

Druhú noc sa Ťa dotýkam a
predsa ma vo vnútri
desí.

Že prítomnosť predstieraš.
A ja neviem kde si.

Druhú noc snívam
že pri Tebe bdiem.

V hoteli "Na úteku"
z papierových stien.

Druhú noc Ťa tam strážim
a zrazu ma neblaho mrzí.

Že moje city chutia.

Ako elektrické slzy.



Tvoje Slová

Je to naším putom?

Že nezdolané múry
sú ako po kolená stienky.

Že útekem do oblakov
sme ďaleko nad búrkou.

A ďaleko nad návratom.
Keď je už lad tenký.

Že môžem zavrieť oči.

Opakovane si čítajúc Tvoje slová.

Ako moje myšlienky.



Dotyky

Dotyky sú básne.

V stopách ohňa strácajúceho dymu.

Vzdialený odkaz vnútornej vášne.

Neočakávaným vynechaním prvého rýmu.

Dotyky sú kľúče.

Pre nový život dávnozabudnutej brány.

Keď vpustí do vody zranené lúče.

Cez prúdy eštebezmennej fontány.

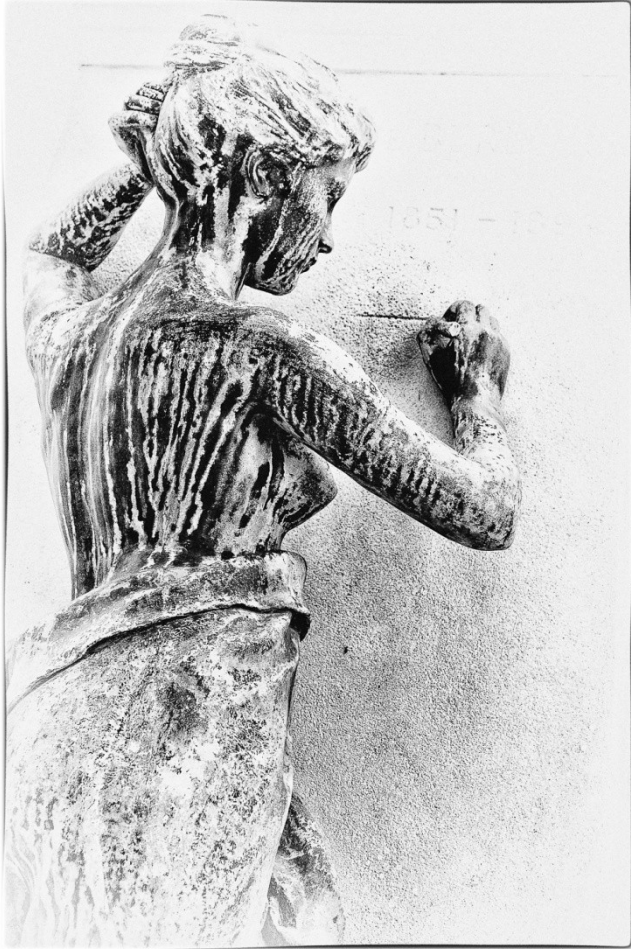
Dotyky sú pôvabom.

Ktorý je len kvetom vlastný.

Keď zist'ujem

aký život s Tebou je

bez sebaklamu šťastný.



Pre túto Zem

Dnes sa ma noc pýtala.

Či potrebujem znamenie.

Jeden nadzmyslový vnem.

Myslel som, ak...

Nech je nespútané s ničím.

Čo blúdi mojimi snami.

A vo vnútri dávno viem.

~×~

Že každý deň,

keď sme sami.

Je rovnako prázdny pre nás.

Ako pre túto Zem.



Dva mosty za nami

I.

"Včera. Dolu. Na schodoch.

Som stretol muža.

Ktorý tam nebol.

×

Dnes. Keď som sa vrátil.

Opäť tam nebol.

Ako veľmi

veľmi

si prajem

Aby konečne odišiel."



II.

"Chceš byť sám?"

pýtal sa v odlesku

pootvorených dverí.

Prekročiac prah.

Neexistujúcej tiesne.

III.

Ostala ozvena.

Na kraji zanedbaného ticha.

V ktorej padajúce kroky.

Neokato mizli.



IV.

To bola tá chvíľa

keď som Ťa v záhrade

šťastného smútku

konečne našiel.

Netušiac

že snímaš vône

z klíčiach slov

do ktorých som Ťa uniesol.

Že budeme spolu stavať most.

Medzi Tebou a Tebou.

Lebo to je vždy tá najdlhšia cesta.



A Ty si si
do kútikov
vždytakistých úst
po prvýkrát
premietla
celý život.

Obmäkčujúc
istotu.
Že Ti nič nechýba.

Že nič nehľadáš.

Že bez námahy
zablúdiš
a na konci nájdeš
dávnovytúžený
cieľ.



Farby noci

Tak ako tma.

Chcem aj ja.

Vedľa niekoho sedieť.

A celú noc bdieť.

Sekundu za sekundu.

Tichom nechať preplávať.

Aby slová.

Ktorými Ťa budem uspávať.

Mohli nenáhlo.

Zrietať.



Tak ako búrka.

Chcem aj ja.

Niekoho strážiť?.

A celú noc bdieť?.

Lúč za lúčom.

Zorením nechať prechádzať?.

Aby slová.

Ktorými Ťa budem zobúdzat?.

Mohli pokojne.

Znieť?.

Tak ako Ty.

Chcem aj ja.

Vedľa niekoho byť?.



Dôkaz nesmrteľnosti

Čo nám bráni veriť.

Že je každý sám.

Opustenou časťou.

Nedeliteľného celku.

Ako skromné zlomky

rubínových iskier

vo vrkoči svetla

nepredajného šperku.

Ako storočná vojna.

Ktorá hľadá

v smrti nehu.



Ako unavený strážca.

V neústupnom strehu.

Márne čakajúci.

Na jarné rozvoniavanie.

Horiacich kociek snehu.

Pod oknami.

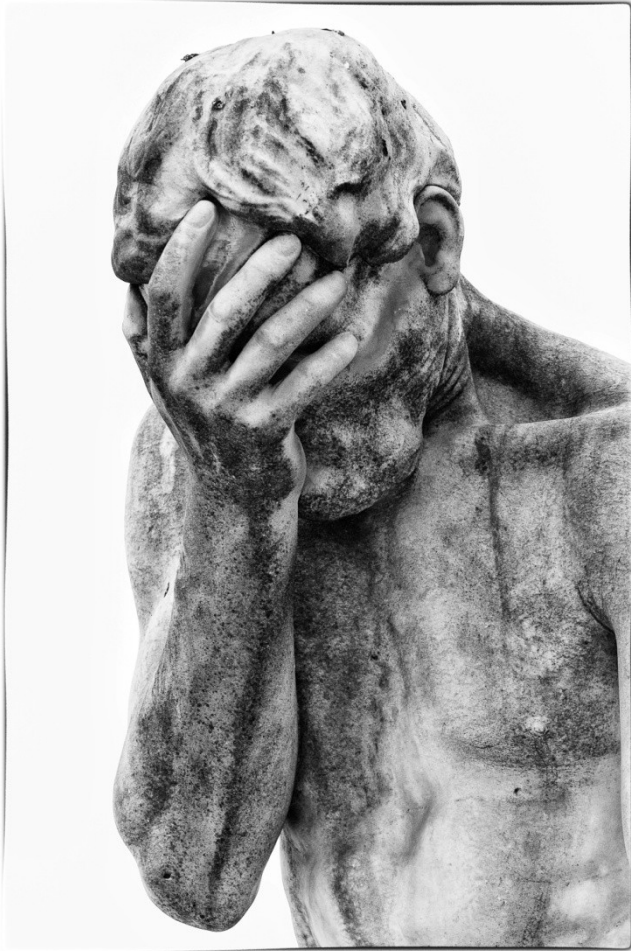
Zabudnutej pevnosti.

Kto mu povie

že je zraniteľnosť

jediným dôkazom.

Našej nesmrteľnosti.



Prienik blízkosti

I.

Ak si myslíš

že sme od prieniku našej blízkosti.

Po prvýkrát.

Najďalej.

Nedočiahnuteľne.

Vzdialení.

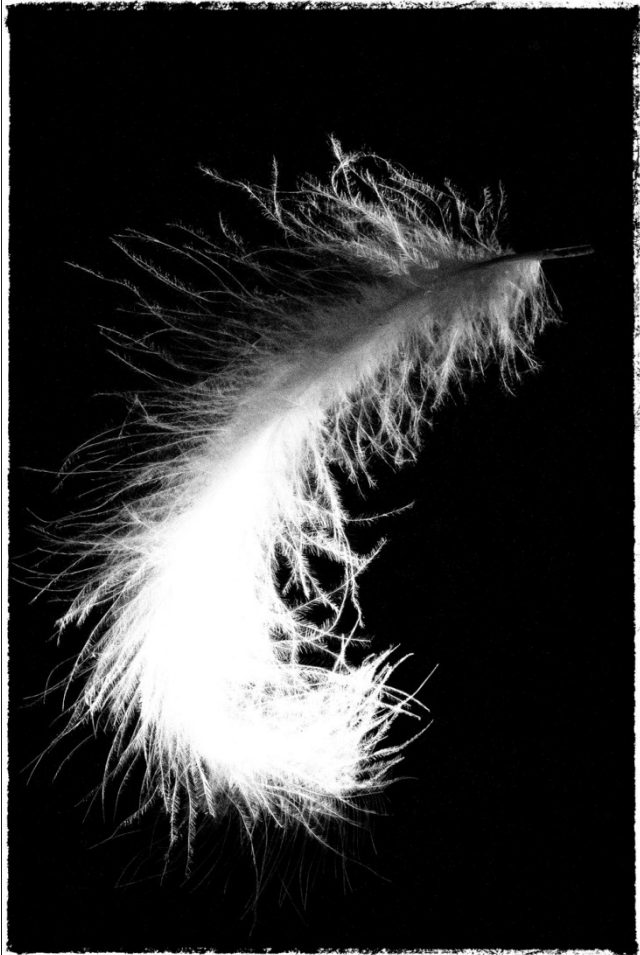
Ty si prvá a ja druhá časť.

Toho istého mesta.

Medzi nimi broskyňový sad.

A v ňom alej

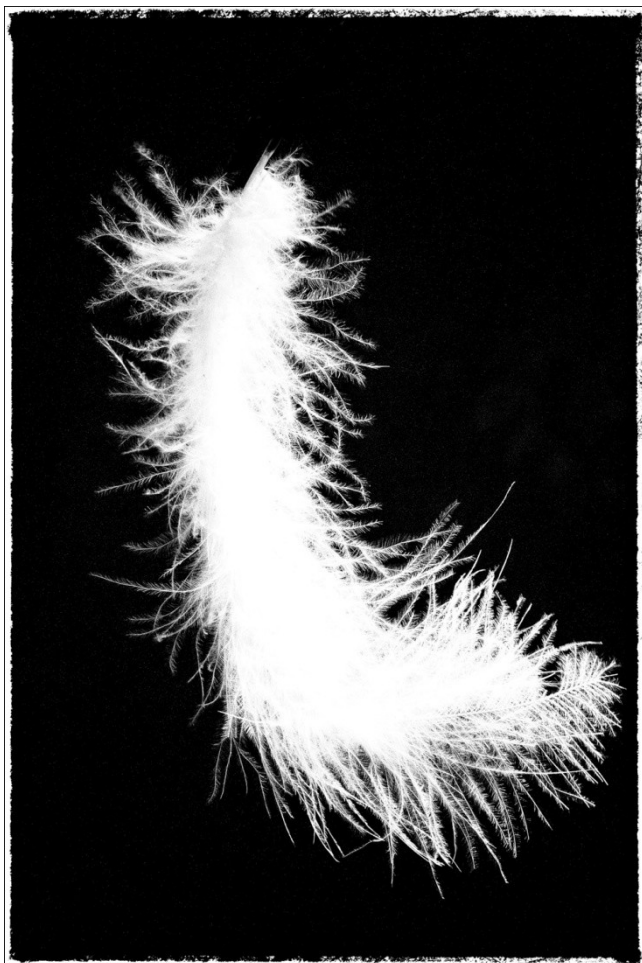
v najkrehkejšom spojení.



Ako kvet
ktorý v snehu
potajomky
kľačí.

Vdýchujúc prania
do krištáľov
podobne rovnakých.

Ako my.
V našej rozdielnosti.



II.

Keď niekedy cítiš
že krájam smútok
ako tortu
na podvedomé
a neprípustné
časti.

Vidíš, ako vídim seba.
Na šikmom kraji.
Nejestvujúcej priepasti.

III.

To sú tie chvíle.
Keď Ti viem len tichom povedať.
Ako veľmi Ťa ľúbim.



Na kraji dotykov

Ráno.

Keď sa rozlúčime.

Bez toho

aby som odišiel.

Viem, že budeš

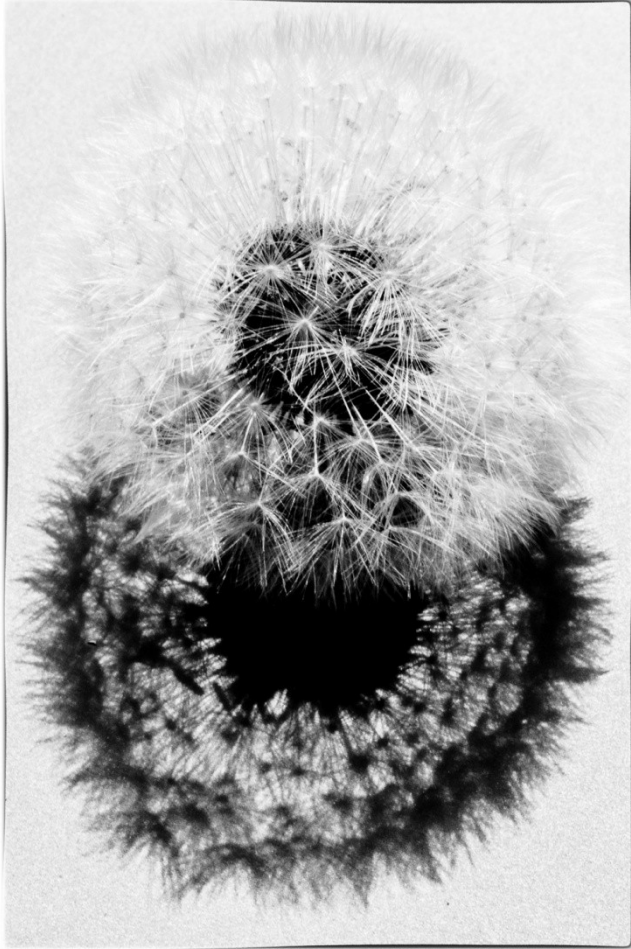
zamysleným tichom

prvej kávy

hľadat' nedosnívané konce

príliš krátkych životov

v kytici červenočiernych ruží.



Voľne zabudnutých
niekde na kraji
Tvojich dotykov.

Ktorými prečítaš
len-pre-Teba-skrytú správu.

Že chýbajúca láska tohto sveta...
sa ráta počtom kvetov
ktoré do zimy sklonia svoju
nikým-nepovšimnutú hlavu.



Druhým dotykom

Veril som

že čas kvapká

v rovnomernom slede.

Do každého bodu

skrúteného vesmíru.

Že jeho kraj

je v mojom srdci.

A to srdce v strede.

Kolabujúceho gejíru.



Viem

že aj prázdny potok

naplní raz

čistá viera.

Že dažďom je

čo človek cíti

a čo nezištne

s druhými zdieľa.



Keď sa prezlečieš...

Ráno je len pochabé zdanie.

Že sa noc skončila.

Aj keď sa celý život lúčime.

Na brehu Tvojich očí.

Nastal čas.

Zamlčať slová.

Ktoré si vyslovením

Aj tak stále dlžíme.



Odchádzaš?

Aby obrysy.

Letného dotyku.

Nadobudli

správnou chvíľu.

Pripomínajúc vánku.

Nech sa viacej nepýši.

Keď zhodí do snov

bezstarostných detí.

Dúhového šarkana.

Na ktorého dávno zabudli.



...do Tvojej duše

Kde si bola?

Keď som Ti šepkal.

Že Ťa neviem zradit'.

Že najcennejším je to.

Čo nedokážeme nasilu držať.

Ani dobrovoľne stratiť.

Viem

že sa vrátiš.

Do bielych tieňov.

Ktoré zviditeľnia

Tvoje vlasy.



Keď sa prezlečíš
do Tvojej duše.

Nestratíš nič!

Z Tvojich vôní.

Neubudne
z Tvojej krásy.



Krehkosled

Samota.

Nie je ten pocit.

Keď odídu všetci ľudia.

Samota.

To sú chýbajúce krídla.

Ktoré večer prikryjú.

A nadržanom budia.



Krehko.

Nezlomne.

Ako steblá

rozpálených lúk.

A v tú chvíľu

keď

odhalíš

seba.

Ťa nezameniteľným

krehkosledom

mojich rúk.

Ku mne

poľahky priviniem.



Letokruhy

Viem, že poznáš

polnočné slová.

Ktoré som Ti nestihol priat'.

Bolo ich veľa!

A čím dlhšie som ich strážil.

Tým rýchlejšie sa kotúľali.

Nestihol som ich pozbierať.

Ostali útržky.

Krátke.

Kúsky.

Rôznorodých nití.



Niečo v zmysle,
že je čosi tak
neopakovateľne
divokokrásne
na mojom
s-Tebou-bytí.

Vieš,
že poznám slová.

Ktoré si mi nestihla povedať.

Bolo ich veľa!

A čím dlhšie si ich chránila.

Tým rýchlejšie sa kotúľali.

Nestihla si ich pozbierať.



Ostali kúsky.

Krátke.

Útržky.

Asi dva druhy.

Niečo v zmysle

že súdené sa nájde

a len to

prepojí

svoje letokruhy.



Zatiaľ čo spíš

Zatiaľ čo spíš.

Dýchaš mierne.

Ako keby si cítila.

Že som blízko.

Že Ťa strážim!

V nemerateľnom tichu.

Hlasu mojich myšlienok.

Zatiaľ čo spíš.

Sedím pri Tebe.

Krájajúc dozvuky.

Posledných viet.

Na ešte kratšie vášne.



"Vieš. Spomienky sú ako nočné tiene.

Ako nehybné skorosvetlá.

Z druhej ruky."

Ako zabudnuté slzy.

Ktoré nebadane vkĺzli.

Do rozopnutej básne.

Zatiaľ čo spíš.

Počujem Ťa dýchať.

V nemerateľnej hĺbke.

Dvoch pravidelných slov.

Ktoré som pre Teba ustlal.



Predsieň Tvojho Srdca

Ak budeš raz skleslá.

Tak si spomeň.

Že to len osud!

Zabudol

obtiahnúť

bledú čiaru.

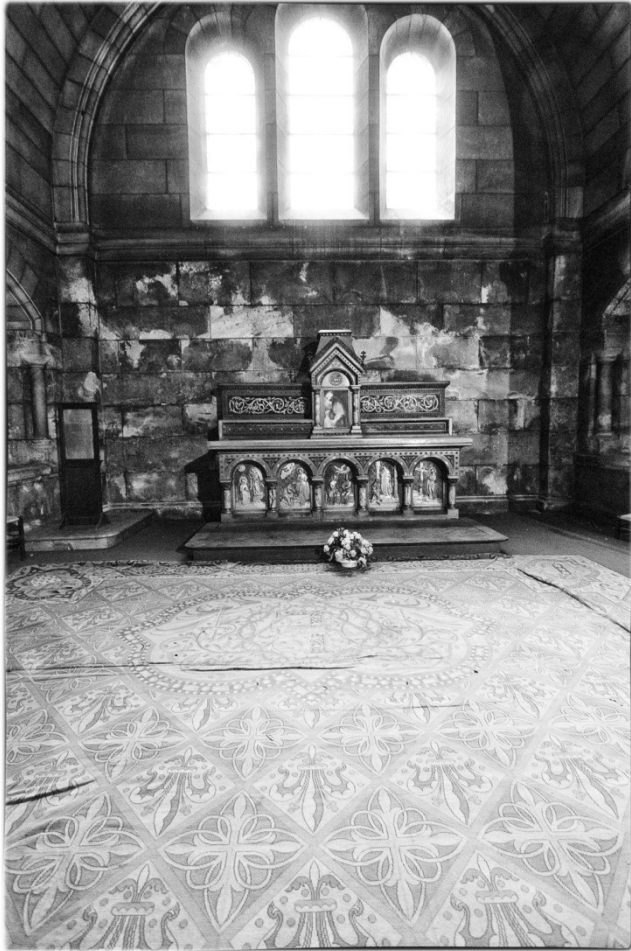
Kresliac

cestu

pre lúče

ktoré Ti patria.

A ktoré si večnosti priniesla.



Pri Tebe -
jediné Slnko!
Som len
neobývaný Mesiac.

Neúnavne
kopírujúci
Tvoju žiaru.

Tak si prosím spomeň.

V predsieni
Tvojho srdca.



Tvár kameňov

V ten večer.

Keď si sa pýtala.

Kde som bol.

Čo som videl.

Na kraji Karlovho mosta.

Stokilové tváre

sa predierali

do môjho vedomia.

Vdychujúc prach.

Skrytý v múdrosti.

Odopretej slobody.



Tváre, ktoré ľudia nosili.

Ako my dnes.

Len už o tom nevieme.

Iba v noci.

Ich chvíľku vidieť.

V smútku.

Na ktorý nie sú žiadne dôvody.

No možno kedysi

boli všetky kamene

oveľa ťažšie.



Dar krídel

Pred pár rokmi.

Vysoko.

Vyššie ako najvyššie sídla.

Nám verné sny

o lietaní

zomkli dar.

A z neho narástli

krídla.

To bola tá chvíľa.

Pri svitaní.

Keď voľnosť zistila

kde prvýkrát vznikla.



2,

Neexistuje nič ľahšie.

Ako vyjadriť zmysel.

Celého vesmíru.

Stačí len jednu chvíľu.

Opatrne položiť.

Na všetky ďalšie.

Kým všetci odídu.

Ostaneš Ty.

Pri Tebe ja.

Bez desiatinných čísel.



Len na jednu noc

Dnes večer.

Keď zaspíš.

Aby si na druhej strane

otvorila

bledomodré oči.

Hrstkou.

Možno len dvomi kvapkami svetla.

Do Tvojich snov

opatrne vkročím.

Vlnou

neznámeho druhu.

Ktorú mnohorako rozbúrim.

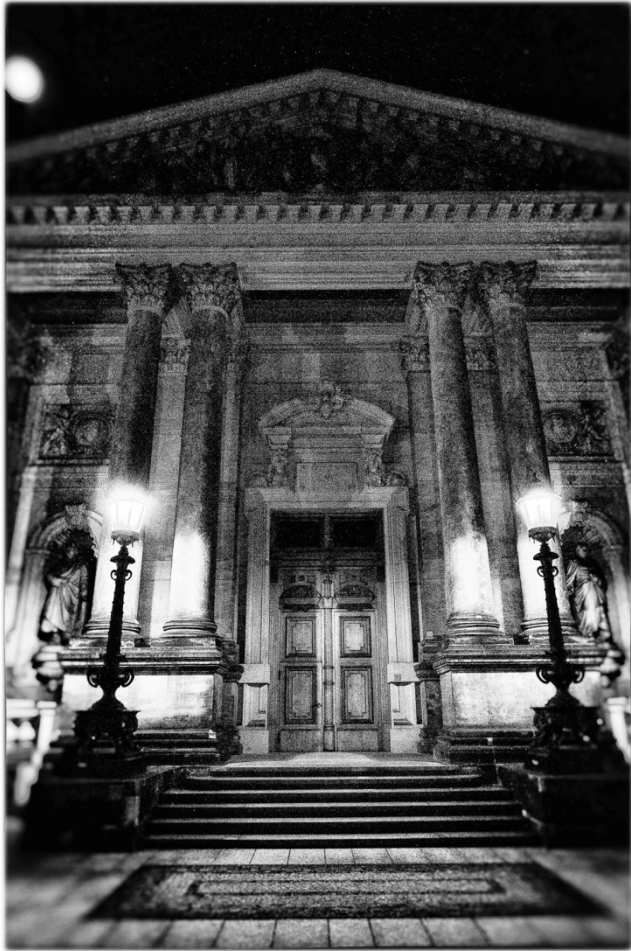


Dnes večer.

Príď ku mne.

Len na jednu noc.

Nekonečne dlhú.



Prameň svetla

Vieš?

...že si bola pri mne.

Keď som chytil hviezdu.

Ako tam tak smutne visela.

Sprevádzala svetlo

po celú cestu.

Až ku dnu myšlienok.

Ktorými si na mňa myslela.

Len dva krátke okamihy.

Som držal v dlani.

Jej svetlomilné lúče.

Veriac.

Že ak ich rozdelím

a v srdci spojím.

Budú dvakrát také silné.



Cesta k Tebe

Ak budeš v spleti
popadaných križovatiek.

Cítiť blízkosť.
K obyčajnému miestu.

Prosím, čakaj.

Kým prídem.

V sprievode slov.

Že som sa narodil v cieľi.



Hľadajúc cestu.

Vedúcu životom.

Priamo k Tebe.

Bez mylných skratiek.

Keď budem

bližšie

a bližšie.

Časťou Tvojej dôvery.

Vyčítaj mi
našu lásku.



Jej záhadnosť.

Hĺbku.

Tak prirodzene jedinečnú.

Vyčítaj mi

moje city.

Máš na to chvíľu.

Len jednu. Krátku.

Nekonečnú.

Z mojich očí.

Prosím.

Našu lásku.

Vyčítaj mi.



01:37

Včera. V noci.

Keď sa zosypali sekundy.

Do bodu nula.

Jedna.

Tridsať sedem.

Zrazu som cítil.

Niekde vo vnútri mňa.

Že si tam.

Tajne!

Ukryla svetlo.

Medzi riadkami

prečiarknutých

myšlienok.



V tom som vnímal všetko.

Úplne všetko.

Presne ako je.

Že každý detail

je len malým celkom.

A druhý originál -

namiesto prvej kópie.

Prečo v uliciach

neznámych miest.

Zrazu tak blízke je nám nebo.

Včera v noci.

Som ho prvýkrát videl.

Zaliate svetlom.

Sebesúdených dvojhviezd.



Utajeným spôsobom

Ak by si chcela zrazu vedieť.

Čo si iní myslia.

O slovách.

Ktoré som Ti včera pošepkal.

Samofúbou

úprimnosťou

hlbokej

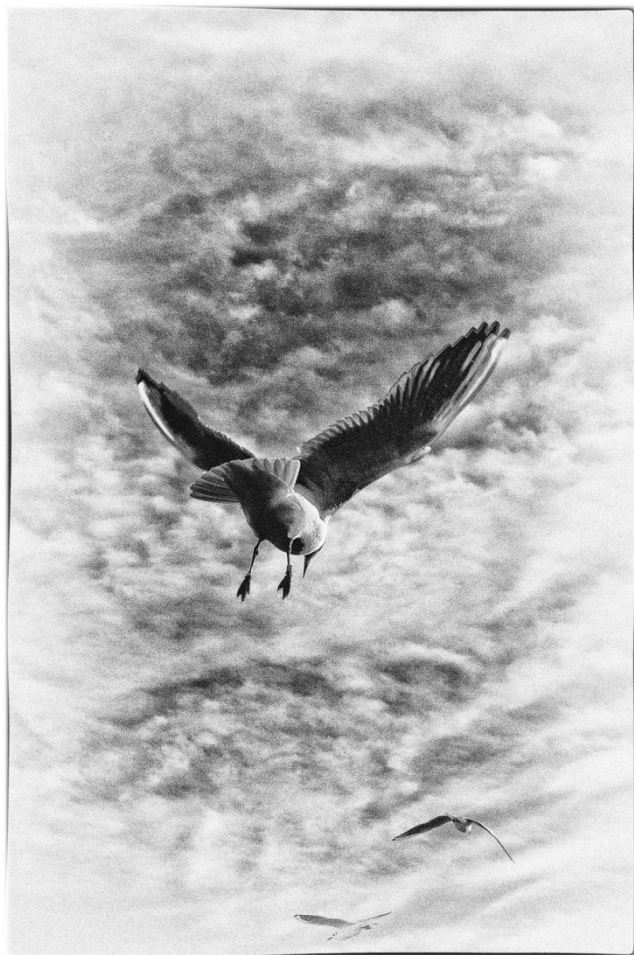
skromnosti

by nás zľahka

odhalili.

Odpovede blízke.

Odpovede cudzie.



Všetky.

Úplne všetky.

Vo vnútri pravdivé.

A zároveň tak príjemne...

zbytočné.

Ak by chceli zrazu vedieť’.

Čo vlastníme.

Kto som.

A po čom túžiš Ty.

Len by som Ti

utajeným spôsobom

do vlasov vplietol...

Polnočný šepot

nevädúcich kvetov.



Existencia

Opät' ten istý sen.

Keď neviem kde si.

Bdieš?

Alebo len modré tiene

pomaly zlievaš

z tmy do tmy.

Opät' tá istá noc.

Keď si všade.

Rozochvela pravdepodobnosť

existencie vesmíru.



Blízke zlozvyky

Ako tam tak oproti mne sedíš.

Príliš blízko.

Cítim Tvoje zlozvyky.

Pod perami zvierat'

nedočkavé slová.

A do rúk vtesat'

nepoužíte dotyky.

Ako tam tak oproti mne sedíš.

Príliš blízko cítim.

Že si vzdialená.



Tvoje Svetlo

Veríš v ľudí?

Ktorí hľadajú pravdu.

Aj keby za hranice poznania zašli?

S nedôverou k tým.

Ktorí s istotou tvrdia.

Že jej niet.

Aké márne!

Alebo ju už dávno našli.

Veríš v život?

Keď sa ma spýtaš.

Tak Ti poviem:

že „Si jediným svetlom,

ktoré môj svet dokázalo...

...nenávratne skrásliť.“



Kút pre bozky

Blížiac sa k Tebe.

Svojrážnou myšlienkou.

Neoblomnej dôvery.

Nevzdaj ani jeden sen!

V ktorom si predstavíš.

Všetko vzácne.

Čo nehľadá slávu.

Falošný potlesk.

A nepozná rozmery.

Ako do stredu miestnosti.

Vryté sú kúty.

Pre našu pokoru.

Pre naše ticho.

A pre bozky.



Keď nehorľavé horí

I.

Láska je dôkaz,
že len nehorľavé
naveky horí.

Ako slzy
na kraji líca
a hlboko na dne

v neprípustnom mori.



II.

Láska je dôvod,
prečo vzácné
sa nikdy nestratí.

Ako cit v strede
cez okraj srdca
sa nezdieľaním kľukatí.

III.

Láska je zámienkou pre bolesť.
V ktorú večnosť verí.

Ako cesta.
Vedúca cez prázdno
až do Tvojich dverí.



Dych blízkých stromov

Zasadil som skromné pranie.

Do dychu noci.

Do dvoch bezmenných.

A predsa blízkých stromov.

Zasadil som nebo.

Do živej Zeme.

Čakám.

Kým vyrastie nové.

A my unesieme.

Kúštičky modrej.

Do každej miestnosti.

Ku nám domov.



Nedeľné kvety

Posledne.

Keď som Ti do postskriptum písal.

Aké zvláštne sny.

Taja nedeľné kvety.

Vo vnútri som si prial.

Aby aj nás niekto viedol.

Na miesto:

S večne nadýchnutým nebom.



Preč.

Ďaleko preč.

Od hrdlozvierajúcej tmy.

Posledne.

Som Ťi do postskriptum písal.

Aká silná.

Je ich zraniteľnosť?

A že možno práve preto

sú bližšie k Bohu.

Ako my.



Zadanie

Pamätáš? Ako šialene sme sa smiali.

Chvíľu po tom

ako som prikryl Tvoje oči.

Nebadane blížiac

tretím druhom samoty.

slzy šťastia

lahodne

klesali

do môjho vnútra

a na Tvoje čakanie

Viem! Nespočet neskúsených tvári...

Spoznali výsledok.

Pre len naše.

Najtajnejšie zadanie.



Svitanie

To sú tie rána
predošlých nocí.
Omnoho krajšie
ako vymyslené zdanie.

Keď počuť z rosy
polnočný dážď.
Ako vonia
jeho vyvieranie.

To sú tie rána
prebdených nocí
keď sme bosí čakali.
Na svitanie.



Spoveď neúspešne zatajená

Žijem len a len pre to krásne.

Na tomto svete. A Ty si.

Keď si rozsiahlosť vesmíru

opatrne predstavím.

Práve tým jedným.

Nezameniteľne

vzácnym

bodom.

Kde krása.

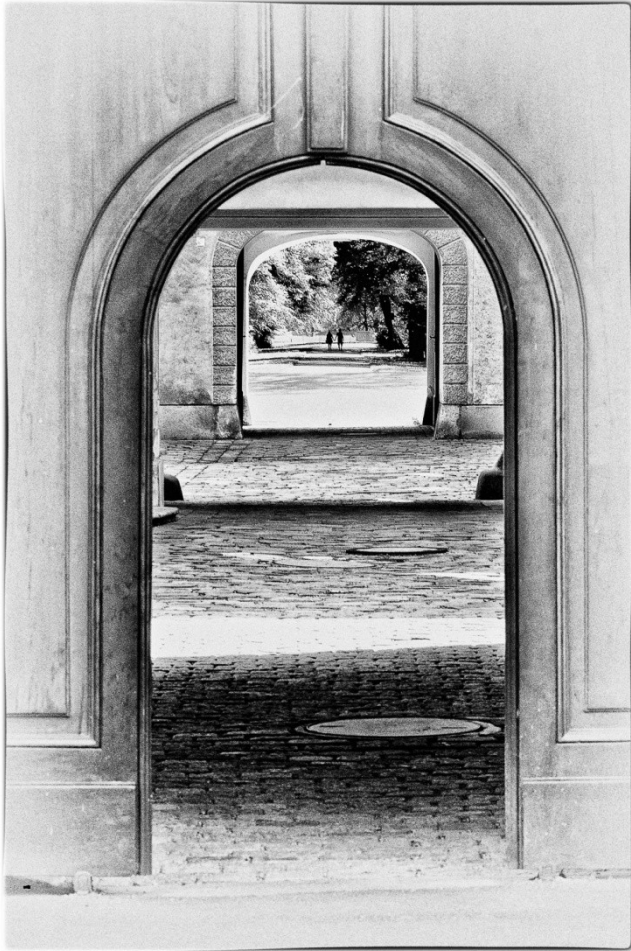
Od nepamäti navrstvená.

Opustené čiastočky svetla.

S nepredstaviteľnou vzdialenosťou.

Takmer "ničoho".

V rovnováhe drží.



Poslanie vlny

Neboj.

Nikto si nevšímne.

Že som ju ukradol.

Bol prvýkrát plný.

Niečo neznáme.

Na hladine žblnkalo.

Ako jej nehu

prikryješ?

Ak nie hranou.

Najmäkšej vlny.

V tej chvíli

som si sám nevšimol.

Že som jej poslanie.

Druhýkrát splnil.



Druhá strana detstva

Zbytočne sa pýtať:

Kým budem? Čo ma čaká?

Na druhej strane môjho detstva.

Život s Tebou.

Je životom v strede.

A zároveň ďaleko.

Od každého mesta.

"...a keď nebudeme vedieť ako ďalej?"

Neschodné chodníky si prosím pripomeň.

Ako iným tajili naše vnútro.

Naše najvzácnejšie miesta.



Roztopíme vločky času.

Dotykmi

neúnavnej spolupatričnosti.

Až na jednu vzácnu.

Štvorgramovú.

Do vlasov Ťi priviniem.

Na dôkaz toho:

Že si to Ty!

Keď sa raz stretneme.

Za druhou stranou.

Našeho detstva.



Odvaha raniteľnosti

Nočným bdením

otrávený tvorca.

Zomrel vo mne

tvárou mdlou.

Kým si nahá

z vesmírneho vzorca.

Odvodila nerozbitnosť

Tvojich snov.

Ešte ležím vedľa Teba.

V podobe vraha.

Skúmajúc

z čoho sa skladá

Tvoja krehkosť.



V jednej fotografii

Predstav si.

Ako sa tie chvíle
do nás nebadane rýchlo vpili.

A akú letmost'
musia vynaložiť dnes
moje dotyky!

Na prebudenie čít
nehybnej tváre.

Skrytej v jednej spomienke.

V jednej fotografii.



Predstav si.

Ako sme v objatí zaspávali.

Zatiaľ čo noc posledné lúče

a prvé lúče noc

pokojom kryli.

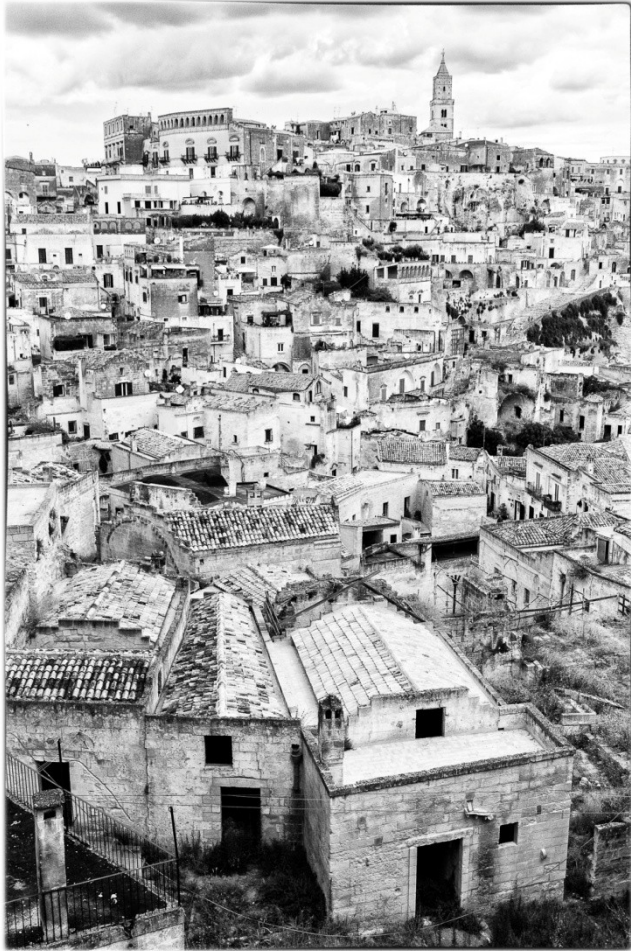
Predstav si.

Že napriek tomu všetkému

sme sa ráno

v tom istom objatí

opäť zobudili.



Gravitácia osudu

Cudzie životy sú
ako zahmlené mosty.

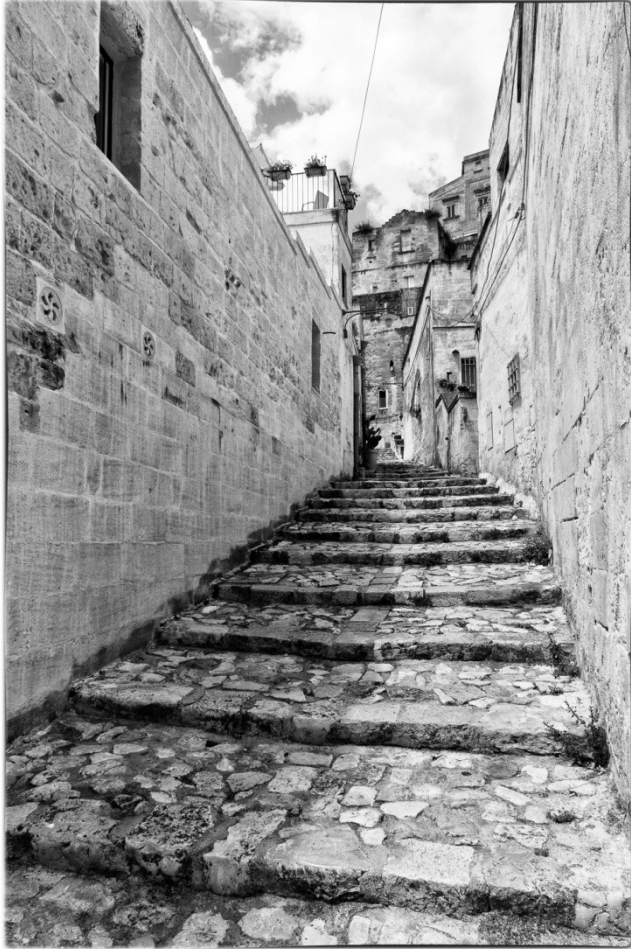
Ako na kraji dom.
S prítulným svetlom.

A v ňom po hŕstke
neznámych hostí.

Sedíme v tichu.

Krátkom.

Ale bezbrehom.



Ešte si spomínam na naše prania.

Že boli ako neobjavené planéty.

...a Ty si mala z tejto myšlienky strach.

To sme obaja netušili.

Že chránené boli

nielen nami.

Ale aj vytrvalosťou

obežných dráh.



Ešte je ráno

Nadmieru krásne
sú septembrové rána.

(Keď si ani motýľa nik nevšimne.)

A zo všetkých kvetov
len Ty

nebudeš sama.

Pozvoľne sa prebúdajú
v strede

mojich

myšlienok.



Dnes večer

Ak dnes večer zaspíš skôr,
aby si si ma ku snu dosnívať stihla.

Skôr,
ako odôvodním moju skromnosť.
A jej krehké poňatie.

Pouličné svetlá do hmly zakusnú.

A v našej miestnosti

niečo zmeškané
niečim potajomky splneným

v objatí sa zahojí.

Ak dnes večer zaspíš skôr.

Nič sa nestane.

Dávno rozprestrel som nad Tebou
moje krídla.



Nežnosť melanchólie	3
Do mojej duše nahliadni	7
Kto ku komu patrí	9
Elektrické slzy	11
Tvoje Slová	13
Dotyky	15
Pre túto Zem	17
Dva mosty za nami	19
Farby noci	27
Dôkaz nesmrteľnosti	31
Prienik blízkosti	35
Na kraji dotykov	41
Druhým dotykom	45
Keď sa prezlečieš...	49
...do Tvojej duše	53
Krehkosled	57
Letokruhy	61
Zatiaľ čo spíš	67
Predsieň Tvojho Srdca	71
Tvár kameňov	75
Dar krídel	79
2,	81
Len na jednu noc	83
Prameň svetla	87
Cesta k Tebe	89
01:37	95
Existencia	103

Tvoje Svetlo	107
Kút pre bozky	109
Keď nehorľavé horí	111
Dych blízkych stromov	115
Nedeľné kvety	117
Zadanie	121
Svitanie	123
Poslanie vlny	127
Druhá strana detstva	129
Odvaha raniteľnosti	133
V jednej fotografii	135
Gravitácia osudu	139
Dnes večer	145

created by m. bartos

facebook www.facebook.com/blogmiba

email newdawnfades@gmx.at